

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 15 0 U 004514 20 Uvp
Banja Luka, 20.10.2021. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija: Smiljane Mrše, kao predsjednika vijeća, Ljiljane Bošnjak Glizijan i Edine Čupeljić, kao članova vijeća, uz učešće Mire Mačkić, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Udruženje ... T. I. u B.H., B., G. broj ... (u daljem tekstu: tužilac), zastupanog po S. B., predsjedavajućem Upravni..., protiv MH „Elektroprivreda Republike Srpske“, MP a.d. T., S. S. broj ..., (u daljem tekstu: tuženi), zastupanog po punomoćniku O. L., advokatu iz T., S. g. broj ..., u predmetu „ćutanja uprave“ u postupku pristupa informacijama, odlučujući o zahtjevu tuženog za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Trebinju broj: 15 0 U 004514 19 U od 13.2.2020. godine, u sjednici vijeća, održanoj 20.10.2021. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Zahtjev tuženog za naknadu troškova sastava zahtjeva se odbija.

Obrazloženje

Pobijanom presudom, u stavu 1. izreke, uvažena je tužba i nalaženo tuženom da u roku od 30 dana, računajući od prijema te presude, odluči o žalbi tužioca a u stavu 2. izreke je odbijen zahtjev tuženog za naknadu troškova spora.

Uvaženje tužbe obrazloženo je razlozima da tuženi nije odlučio o žalbi tužioca, izjavljenoj protiv informacije tuženog broj: 1.1/1745-2/19 od 2.8.2019. godine i da su se ispunili uslovi iz odredbe člana 8. i 17. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS) za uvaženje tužbe i donošenje presude, kojom je naloženo tuženom da odluči o naprijed navedenoj žalbi tužioca, o kojoj, kako je utvrđeno, nije odlučeno, jer akt tuženog od 2.8.2019. godine predstavlja odluku po navedenom zahtjevu tužioca za pristup informacijama, a tužilac je blagovremeno podnio i urgenciju dana 25.10.2019. godine.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude tuženi osporava njenu zakonitost iz razloga propisanih u odredbi člana 35. stav 2. ZUS. Navodi da je pogrešno shvatanje nižestepenog suda u ovoj upravnoj stvari da se radi o „ćutanju administracije“, s obzirom da tuženi nije lice iz odredbe člana 1. i 4. ZUS, niti je doneseni akt onaj iz odredbe člana 7. stav 2. ZUS, jer tuženi, u vršenju svoje djelatnosti ne donosi upravne akte. Posebno naglašava da je sud svoju odluku zasnovao isključivo na odredbama Zakona o slobodi pristupa

informacijama, te tako nije postupao po odredbama Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 13/02, 87/07, 50/10 i 66/18, u daljem tekstu: ZOUP), niti po ZUS, kojim su definisani pojmovi upravnog akta i na koji način se ti akti mogu pobijati u upravnom sporu. U konkretnom slučaju se ne radi o odluci, koju je tuženi 2.8.2019. godine dostavio tužiocu, pa čak i da se radilo o upravnoj odluci, tužilac nije mogao izjaviti žalbu protiv iste, a iste ove navode je nižestepeni sud zanemario, pogrešno uzimajući da je tuženi javni organ sa javnim ovlašćenjima. Predložio je da se zahtjev uvaži, pobijana presuda preinači, te tužba odbaci ili odbije, ili ukine i predmet vrati nižestepenom sudu na ponovni postupak uz obavezivanje tužioca na troškove sastava zahtjeva po punomoćniku, u iznosu od 1.125,00 KM.

Tužilac u odgovoru na zahtjev osporava njegove navode, ukazujući da tuženi pogrešno tumači odluku suda, u cilju izbjegavanja obaveze po Zakonu o slobodi pristupa informacijama, koji je iznad svih drugih propisa, a kojem je cilj da se promovise u najvećoj mjeri objavljivanje informacija pod kontrolom javnog organa. Predložio je da se zahtjev odbije.

Razmotrivši zahtjev, odgovor na zahtjev i pobijanu presudu, po odredbama člana 39. ZUS, kao i cjelokupne spise ovog upravnog spora i predmetne upravne stvari, ovaj sud je odlučio, kao u izreci presude, iz sljedećih razloga:

Iz stanja spisa proističe da je tužilac podneskom od 12.6.2019. godine zatražio od tuženog dostavljanje određenih informacija i to: informaciju o sastavu upravljačkih tijela – uprava, nadzorni odbor, upravni odbor, sa iznosima naknade za članove tih organa; broj zaposlenih radnika u tom preduzeću; finansijski izvještaj sa pripadajućim aneksima za 2018. godinu i izvještaje eksterne revizije za 2018. godinu. Tuženi je dostavio odgovor akom broj: 1-1/01-17452/19 od 2.8.2019. godine, kojim je tužioca obavijestio da su svi traženi podaci dostupni i javno objavljeni na sajtu Banjalučke berze. Smatrajući da je tuženi odbio dati tražene informacije, tužilac je dana 15.8.2019. godine izjavio žalbu protiv tog obavještenja, smatrajući ga odlukom tužene, sa tvrdnjom da sve informacije nisu dostupne na navedenom sajtu. Protekom roka od 60 dana za odlučivanje o žalbi tužilac je dana 25.10.2019. godine podnio urgenciju tuženom sa zahtjevom za donošenje upravnog akta u roku od 15 dana, a protekom i tog roka je podnio tužbu, koja je uvažena pobijanom presudom, te tuženom naloženo da u roku od 30 dana odluči o žalbi tužioca.

U postupku ocjenjivanja opravdanosti tužbe zbog „ćutanja uprave“ sud u upravnom sporu ispituje samo procesne uslove za podnošenje takve tužbe, odnosno da li je stranka koja je podnijela zahtjev ispunila uslove iz člana 17. u vezi člana 8. ZUS za podnošenje takve tužbe, pri čemu treba ukazati da tužba zbog „ćutanja uprave“ nikada ne može biti neblagovremena, već jedino može biti prijevremena, u kom pravcu je nižestepeni sud pravilno zaključio da su, u konkretnom slučaju, ispunjeni svi procesni uslovi za podnošenje tužbe, ali je našao i opravdanim zahtjev tužioca za nalažanje tuženom donošenje odluke o žalbi.

U konkretnom slučaju ispunjena su oba procesna uslova u upravnom sporu zbog „ćutanja uprave“, a to je da je „ćutanje uprave“ konačno sa stanovišta upravnog postupka, da je stranka posebnim podneskom tražila donošenje odluke po žalbi. S obzirom da iz naprijed navedenog činjeničnog utvrđenja proizlazi da je tužilac nakon podnošenja žalbe, u propisanom roku urgirao postupanje, to je pravilno nižestepeni sud zaključio da su ispunjeni procesni uslovi da se tužba tužioca smatra opravdanom, pa je pravilno naloženo tuženom da odluči o žalbi tužioca.

Ostali navodi tuženog nisu od uticaja na rješenje ove upravne stvari, jer se u ovom postupku ispituje samo da li su ispunjeni procesni uslovi za podnošenje tužbe zbog nedonošenja odluke po žalbi i sud se ne upušta u meritorno raspravljanje o samoj upravnoj stvari, a o prigovorima tuženog da nije nadležan za donošenje upravnog akta, pravilne razloge je dao nižestepeni sud u pobijanoj presudi, sa kojim se saglašava i ovaj sud.

Iz navedenih razloga ovaj sud smatra da pobijanom presudom nije ostvaren nijedan od razloga njene nezakovitosti iz odredbe člana 35. stav 2. ZUS, pa je otuda zahtjev tuženog, na osnovu odredbe člana 40 stav 1 tog zakona valjalo odbiti.

Odbijanje zahtjeva za naknadu troškova spora iz stava 2. presude se zasniva na odredbi člana 49. a) ZUS, kojom je propisano da stranka koja izgubi spor je dužna da protivnoj stranci nadoknadi troškove spora. Kako je zahtjev tuženog odbijen, to nije bilo osnova da mu se odrede troškovi koje je povodom istog imao.

Zapisničar
Mira Mačkić

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić